PARLAMENT DE CATALUNYA

Carles Soldevila 1892-1967
un home de lletres al Parlament

PARLAMENT DE CATALUNYA

Any 19 33. Núm. ____

~~COMISSIÓ~~ EXPEDIENT PERSONAL

OBJECTE

CARLES SOLDEVILA I ZUBIBURU - Oficial Major.

L'OFICIAL MAJOR,

Carles Soldevila

BUTLLETÍ DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Any II N.º 23 — Es publica els dies 15 i 30 de cada mes — Barcelona, 15 de desembre de 1932 — Preu de subscripció: 8 ptes. semestre. Exemplar solt, 50 cèntims

PRESIDÈNCIA

DECRET

A fi que el Parlament de Catalunya pugui iniciar les seves tasques de conformitat amb una norma pre-establerta i, tot ajustant-s'hi, arribar a donar-se, com li portoca, la llei que haurà de regular el seu funcionament, d'acord amb el meu Consell, decreto, com a Reglament provisional de la Junta preparatòria i constitució interina de la Cambra, el següent:

CC:A.550.780 — 76D6403

Ne doit occuper aucun emploi

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

0025

RÉCÉPISSÉ DE DEMANDE DE CARTE D'IDENTITÉ

ou de renouvellement de la carte N° A.G.J. Gratuit

NON VALABLE POUR LES DÉPARTEMENTS DE: MOSELLE, HAUT-RHIN, BAS-RHIN.

Délivré à M. (1) Soldevila Carlos.

né le 26. 3. 1892 à Barcelone

de nationalité Espagnole

résidant à Paris

rue du Colonel Moll 19

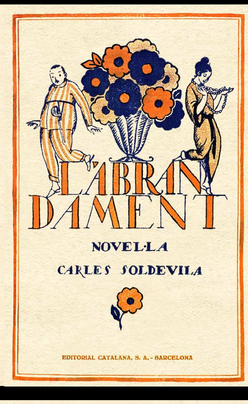

CARLES SOLDEVILA

UNA ATZAGAIADA

EL RECTOR DE VALLDAURA : EL REPORTER PERFET : TROBALLA : L'AMAGATALL

CIVILITZATS, TANMATEIX!

COMEDIA EN UN ACTE

SEGONA EDICIÓ

CARLES SOLDEVILA

LA TIA D'AMÈRICA

ARXIU TEATRAL SANTPEDRO

EDICIONS «LA MIRADA»

SABADELL

1928

Carles Soldevila

Fanny

NOVEL·LA

Segona Edició

1930 Llibreria Catalònia PLAÇA CATALUNYA, 17 Barcelona

CARLES SOLDEVILA

EVA

NOVEL·LA

LLIBRERIA CATALONIA

CARLES SOLDEVILA

VALENTINA

NOVEL·LA

LLIBRERIA CATALONIA

Carles Soldevila

BOLA DE NEU

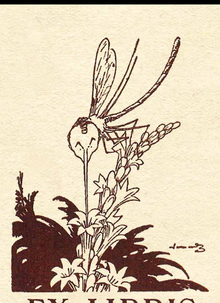

EX-LIBRIS CARLES SOLDEVILA

Discreció, talent literari, elegància de forma i d'esperit, tot ho reunia Carles Soldevila, que en aquesta caricatura de Lluís Morató sobresurt del títol del *magazine* «D'Ací i D'Allà», una de les seves modèliques realitzacions.

INTER NOS

Escric i he de fer un esforç per adonar-me que aquest article comparèixerà l'endemà de les eleccions de diputats al primer Parlament de Catalunya. He de fer un esforç per abstreurem de l'atmosfera carregadíssima de passions i d'odis, d'illusions i d'esperances que em volta en aquests moments per adonar-me ben bé que l'ambient en què serà elegit serà ple d'aquella lassitut i d'aquell aphanament que segueixen les grans convulsions. Si, ja ho se. Els comentaris encara seran encesos, el diari encara vibraran amb la sotragada dels resultats de l'escrutini; els vencuts encara sentiran sobre la llengua l'amargor de la derrota i els vencedors encara alsaran el braç per arengar una multitut entusiasta. Però el resort del neguit i de la passió que ara és tens, tensissim, a punt de romprés, dilluns — és a dir, ara, en aquest moment — ja serà romput. L'esfinx de cinc cents mil caps ja ha dit la paraula que li demanàvem. Ja està! La curiositat i l'espectacle immenses han cèdit el pas a una realitat. Les hipòtesis vagues i innombrables han fet lloc a un fet concret, definit, indesfigurable.

Quan escric no sé — no sóc gens amic de vaticinis — quin és el rostre d'aquesta realitat que ja tots coneixen i i que jo matetx contemplo. Però sigui el que sigui, lleig o bell, simpàtic o ferotge, sé de cert que la realitat, infallíblement, produirà un afuixament general de nervis.

I aquest afuixament general convenia. Convenia tant, que jo goso pregar les dones que em llegeixen que facin tot allò que puguin per accentuar-lo, per consolidar-lo. La muller del vencedor, com la del vencut, tenen, si volen, un paper important en l'hora històrica que Catalunya comença a viure. Cedint a l'impuls millor de llur naturalesa, les dones poden dulcificar les coissors de la batalla que acaba de descabdellar-se durant tres setmanes canibalesques. Poden guarir les ferides, desinfectar les nafres i aplicar les cataplasmes calentes sobre els bonys adolorits. Faran un gran bé a llurs marits, a llurs fills, a llurs germans i un gran bé a Catalunya.

En canvi, si deixant-se endur per un instint no menys femení que el primer, però força menys noble, es dediquen a emmetzinar l'esperit de llurs parents, i més a més de perjudicar-los a ells, perjudicaran la nostra terra.

Pensades

Hom cerca local per a un Parlament

"La Rambla" en el seu darrer número recollia un seguit d'opinions sobre la installació de les futures i pròximes Corts catalanes. Opinions de diputats, opinions autoritzades. ¿Em serà permès d'afegir el meu parer, tot reconeixent que no té altre valor que el purament particular?

Suposem que m'és permès.

Crec, també, com la majoria dels opinants, que la urgència del problema sols permet de donar-li una solució provisòria. Si el Parlament ha de reunir-se per tot el mes de desembre, és impossible de somniar en l'erecció de palaus ni en la reforma intensa i completa de cap dels que existeixen.

Aleshores, ¿quina improvisació serà més pràctica, més digna i alhora — també és un factor a tenir en compte — més econòmica?

Veig que alguns diputats oscillen

AJUNTAMENTS — Illuminar els carrers amb refractors HOLOPHANE i obtindres una iluminació uniforme, i uniforme. Més de 3.000 refractors HOLOPHANE instal·lats a Espanya. Més de 80 poblacions en vies illuminades. METRON - Plaça Catalunya, 9

LA PUBLICITAT

Any LIX.—Núm. 18.146.—PREU: 15 CENTIMS — BARCELONA, DIVENDRES, 9 D'OCTUBRE DE 1931

TALLERS D'ORDENA: CARRER BARBARÀ, 11 I 13. — TELEFON 14103 — REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CORTS CATALANES, 588, L.M. TELEFON 11488

Articles de cauxut per a infants: Llonges, Impermeables, Paraigues, Xancletes i llibreres. CAUTXU CATALÀ. Carrer Consolat, 112. Passeig de Gràcia, 12. Passeig de Sants, 127. Ronda de Sant Pere, 10

31 d'agost de 1931

la rambla (esport i ciutadania)

No és el moment de partits nous. Es el moment de Catalunya

Any II. — Número 85 — Redacció i Administració: Rambla de Canaletes, 13, pral. - Telèfon 14757 — Imprenta: Barbarà 11 i 13 - Telèfon 19603 — Preu: 15 cèntims

LA VANGUARDIA

10 cts. Año LIII. - Número 21.794 — BARCELONA — FUNDADORES: D. CARLOS Y D. BARTOLOME GODÓ — 10 cts. Martes 2 de enero de 1934

LOS TRABAJOS Y LOS DIAS

REENCUENTRO CON CARLOS SOLDEVILA

UNA sola vez vi a Carlos Soldevila. Finalizaba la primavera y en las Ramblas, bajo el amazacotamiento arbóreo, las jaulas de los pájaros y de los perros, las peceras multicolores, eran un bullicio alegre, fascinante. Yo subía con un notario y probablemente comentábamos alguna belleza natural mallorquina, tema que los individuos tienen una indeclinable tendencia a comentarme. De pronto, el notario frenó: "Mire, aquel es Carlos Soldevila". Quedamos en silencio, mirando.

Cabe el toldo de un café, de sombra fresca, estaba sentado ante una mesa un hombre pálido, delgado, hierático. Llevaba abrigo y tenía las manos cruzadas sobre el halda. Se tocaba con un sombrero. Tenía el rostro ligeramente levantado: un rostro flaco, de un blanco casi traslúcido, la nariz extensa y cerúlea. Y los ojos. Probablemente fueron los ojos los que me impresionaron más: hundidos, dilatados, desvaídos, mirando con fijeza y se diría sin ver nada. A su alrededor, iba y venía gente, charlaban. "Es Soldevila..." repitió el notario. Y de pronto, aquel hombre se levanta y, de un modo sonámbulo, lento, echa a andar en dirección a la Plaza de Cataluña, ajeno a cuanto le rodea. Cinco años después murió.

Aquel día, aquellos días, lo que yo creía sobre la obra de Carlos Soldevila era probablemente injusto y, sobre todo, calibrado desde una postura maximalista. Para el notario, Soldevila era su juventud y toda una forma de ver el mundo, discreta y sutil, amable y correcta. Una forma, no sé con exactitud porqué, a la que se viene llamando "europea", confundiendo una honda y compleja realidad cultural, repleta de intelectualismo, con los cultos, refinados ambientes de los "conferencia club" —para llamarlo de alguna forma— de entreguerras, y las entretenidas superficialidades que constituían una faceta capital de su hacer. El notario había leído diariamente, en sus años de universidad, el periódico "La Publicitat", allí estaba la sección de Soldevila, "Full de dietari". Acudía al teatro a ver "Civilitzats, tanmateix". Compraba su revista "D'aci D'allà", tan pulcra e insípida con demasiada frecuencia. Leía su novela "Fanny", que, como su teatro, era algo bien fabricado, con toques de gracia y de psicología perfectos, de un estilo medido, usado con seguridad. Era, toda la suya, la obra de un escritor para una gente en una época. El notario lo admiraba con un matiz de afecto.

Y para mí, para muchísimos de las generaciones de la última posguerra, Carlos Soldevila apenas si existía ya. Eran muy hondas las ideologías y las circunstancias que nos separaban de sus páginas. Por un lado, toda la corriente literaria postsimbolista, que